



שבועון הילדים של 'משמרת השלום'

מס' 72

★
אמור

אייר פ"ה

הנ"א:

אני שוה
גם בשקט

שוה להיות אור במרכז העניינים?

חגיגות בספסל האחורי

"הנהג שלנו חברה - הוא קח אותנו ל - "

"אוי נאבוי, עם כזה נהג עצלן לא נגיע לשום מקום,
גם לאח שלי היה כ - "

"אה! אתה מזכיר לי שגם לאח שלי היה ספור נורא,
עם התאונה, זוכר? אתם חכמים לשמע - "

"די, נמאס מספורים על אחים שלךם המעצבנים
האלה, מה אתם אומרים על המאבט ש'הצטרף
לטיול?"

"בואו נארגן לו איזה תעלול, מסכן, יושב לו שם
בסביבה משעמם, תכף נרדם - "

"זה נורא מסכן! הוא לא אחראי! אתה יודע מה קרה
בכתה ז' עם המאבט - "

"תקשיבו, הנהג הזה חושב שזו בימבה!"

"חהחהחה!"

"בקצור, די! תקשיבו! בשנה שעברה, המאבט

שהצטרף לכתה ז' - "

"הי, מה קרה שמועשי לא מנסה להצטרף לפה היום?
הוא הגיע בכלל? הוא תמיד - "

"אמרנו שמארגנים תעלול! נו! מי מביא מש - "

"איפה מועשי, שאלתי? אתם לא עוני - "

"בכתה ז', די! אתם לא שומעים!"

"רגע, אז עם התאונה, מי זוכר מה היה?"

"לא שומעים! הרמקול לא עובד! אתה צרוד היום
עוד לפני שהטיול מתחיל! שכחת לשתות ביצה תיה

לפני הנסיעה?"

"חהחהחה!"

עמדת ג' גם אני ביניהם. הצטופפנו, קבוצה של

אחד. לכן צעקתי יותר ויותר בקול, ואמר גם מלים שבדרך כלל אני נמנע מהם, וצווח גם על דברים שאיני מסכים אתם בכלל. אני לא מוכן להיות 'שקוף'!

להשאר שם או להרגיש קיים?

בשלב מסוים הרגשתי שהגרונ שלי יבש וחזרתי למקומי שבספסל האמצעי כדי לשתות קצת מים.

"הי, משלם, באת?" שאל אותי שימי שישב לייד החלון בשלנה וכרסם קרקרים להנאתו.

"מה הולך שם? אני שומע שצועקים! מה קרה, הרגיו אותך?" הוא התעניין. בנראה הבחין בחסר שביעות הרצון שעל פני. "לא, מה הקשר", עניתי לו, שם לב פתאום איך קולי הצטרד, וזה עוד לפני ששמעו ממני מלה.

האמת שנמאס לי. נמאס לי שעד שסוף סוף שומעים אותי ואמר חצי משפט, וסוף סוף רואים אותי בכלל ונזכרים שאני קיים, זה מזכיר משהו למישהו אחר, ושוב כלם מסתכלים רק עליו ולא עלי.

"האמת שאני בכלל לא נהנה שם", הודיתי בשפך קול, ותוך כדי קלטתי מזוית עיני את דובלה, יוסי ושלוש משוחחים בהתלהבות בספסל שלפנינו.

"מי בקש ממך לדבר אתם עכשו? מה זה חסר לך?" שאל שימי בחיוך.

"מה זאת אומרת?" התפלאתי. "שם הכי מענין... אני רוצה להנות בטויל!"

"ואתה בכלל נהנה שם?" שימי לא הבין. "אני מעדיף להנות מהנוף מאשר להעביד את הגרון שלי בשיחה שאף אחד לא מצליח להנות בה באמת. אולי חוץ משנים או שלושה ילדים שיש להם קול רם במיוחד ואז שומעים אותם יותר."

כעשרה ילדים, על הספסל האחורי באוטובוס של הטיול השנתי.

הרעש היה מחרש אזנים. כלם נסו לדבר. כלם רצו שישמעו אותם. לרגע אחד צחקו, ובשני כבר שוב נסו להלחם על ההאזנה של כלם. להיות אלו שמלתם נשמעת, שמקשיבים לספור שלהם עד הסוף...



גם אני הייתי אחד מהם. בסך הכל רציתי להיות בענינים, ועוד אחזתי במשפט שהתחלתי לומר על התאונה הקלה שקרתה פעם לכתה של אח שלי באחד הטיולים. אך זה היה אבוד מראש... שוב ושוב היו אלו ילדים אחרים שתפסו את תשומת הלב.

טעם חמוץ עמד בפי כשהמשכתי לנסות ולנסות, לצעק ולהכנס לדברי החברים - ממש כמו שהם נכנסו לדברי, מה, אני אומר? אני לא קיים? לא הייתי מוכן להרגיש כך אפילו לרגע

חידות בעניני מדות ושמירת הלשון

חידה במידה

חידה

משהו קטן
שאסור לדבר
אף שאין בו רע -
עלינו להתגבר
כי הוא לא שייך
אלינו, רק לחבר
צריך לכבד,
זה אישי ביותר
מה?

ופטפטנו ביחד, צחקנו,
חלק מהזמן גם שתקנו
והקשבנו זה לזה. זו הייתה
בשבילי חוויה חדשה ונפלאה
כמוה מזמן לא טעמתי! רגע פשוט
בלבי.

הנה, אני כאן ואני קנים גם אם אני לא
אומר משהו מרתק חדש בכל רגע נתון.

הנה, אני מרגיש שזה בכל מקרה. נזכר
בכל הטוב שיש בי ברוך השם, ובסתר
לבי מרחם על החברים שנמצאים במקום
הכי מענין, שמכאן - מרחוק - קולות שיחתם
המשבשת והצעקנית נשמעים פתאם עלוברים וגם
קצת מטפשים.

רגע!

**בשבוע שעבר חששתי שמא עם שמירת הלשון
לא תמיד אהיה ב'מרכז הענינים'...**

**עכשו אני מודה, שלא תמיד להיות ב'מרכז
הענינים' זה הדבר הנחמד ביותר!**

אז נמשיך לדבר בעז'ה בשבוע הבא...

בימים תחשב על מה שקראת!

שבת שלום - משלם.

הוא צדק. עדין הססתי, "אבל אם אשב כאן, הם
לא יראו אותי..." הם ישכחו ממני... הם יחשבו שאני
כלום, שאני "אזיר"... הצפתי שוב לעבר השיחה
הנעימה שהתנהלה בספסל שלפנינו.

"אתה - אזיר?" שאל שימי בפליאה אמתית.
"אתה גם חכם, גם מענין, גם חברותי..." לא הייתי
מאמין שיכולים לגרם לילד כמוך להרגיש ככה,
להיות ככה לחוץ!"

הפתעתי. "האמת, בנראה נדבקתי מהאזירה.
יכול להיות שפשוט כלם שם בלחץ על הכבוד
שלם - בדיק כמו שאני הייתי... אולי עדיף לי
לחפש שיחה אנושית ורגועה יותר, בלי להלחם על
כל רגע של הקשבה, אפילו שאנותר על המקום הכי
מענין באוטובוס..."

סגרתי את בקבוק הפנים והחזרתי לתרמיל.

"אתה יודע? בשביל ההקשבה הרגנית הזאת
עשיתי אפילו פטויות. אמרתי גם מלים שממש אני
אוהב לומר, העקר שיקשיבו לי! שיראו אותי! שרק
לא ארגיש את ההרגשה הנוראה הזאת של אזיר
בלתי נראה, של אפס..."

נפנפתי לו לשלום ופניתי קדימה. דובלה,
יוסי ושלום קבלו אותי בשמחה ובטבעיות לתוך
שיחתם הנעימה, וגם כבדו אותי בממתקים. ישבנו

שו"ת משולם

הלכה לשלחן השבת



דודי אומר: הספר
הזה משעמם!
מרור! חבל
להשקיע בו זמן!

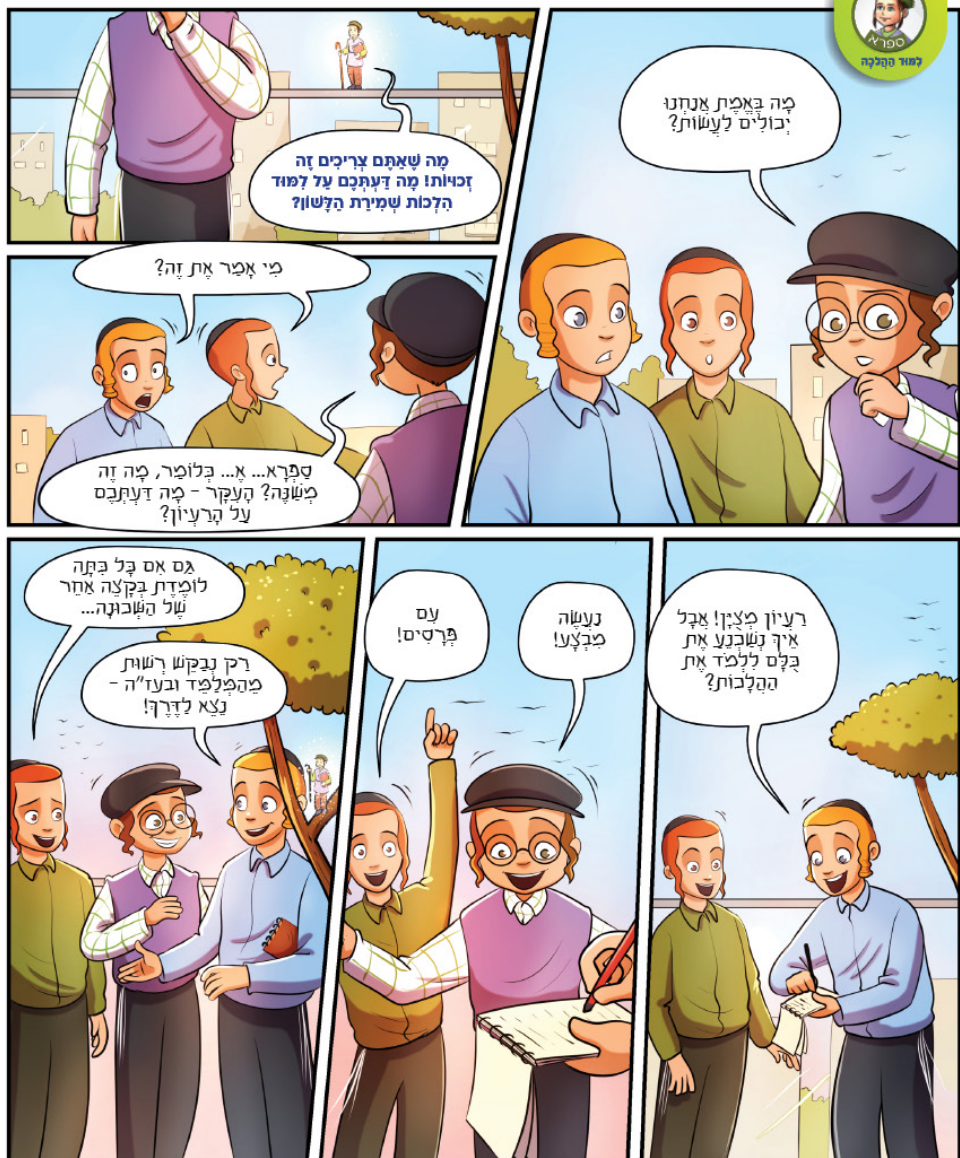
אסור
לדבר נגד ספרים או
סופרים אם אין זה לתועלת.
מתר רב לומר: אני באפן
אישי אני מתחבר לסגנון
כזה.

תקציר: איציק ויהודה באים לעזור למשקלם למצא רעיונות להשגת המגרש בסורה. אורי מזוהר את משקלם שהרעיונות הללו אינם מצליחים.

קומיקס
בהמשכים

סודות במגרש החיים

כתבה: ש. רוזנשטיין | איור: יוספי יוסף



המשך: יבוא בעז"ה

לקבלת העלון
להפצה בבית הכנסת
חינוך: 02-5379160 שלוחה 0

רוצים לשמע יותר על משקלם וחבריו, ועל תילי היצר הרע המסכנים? **הפנוסו לקו חברים 072-337-2212 שולוחה 34**